

ที่หนึ่งตรงนั้น เป็นฉันได้ไหม?

ตอนที่ 32 : เพราะงั้น... เรามาทำลูกกันดีกว่านะ!

เช้าวันจันทร์

ผมลืมตาตื่นขึ้นมาพร้อมกับความรู้สึกสดใสผิดปกติ แสงแดดรำไรที่ลอดผ่านผ้าม่านดูเหมือนจะจจใจต้อนรับเช้าวันใหม่

ที่ดี

ผมหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาอ่านไอพีดีโซเซียลดูโน่นนี่ไปเรื่อยเรื่อย ปล่อยให้เวลาค่อยๆ ไหลผ่านไปอย่างไม่รีบร้อน

แต่ความสงบสุขก็อยู่กับผมได้ไม่นาน เมื่อหน้าจอโทรศัพท์เปลี่ยนเป็นชื่อที่ไม่เห็นมานาน... “ยัยเพี้ยน”

“มีไร?” ผมกดรับสายพลาจกรอกเสียงเซ็งๆลงไป ขณะที่ตาก็ยังกึ่งหลับกึ่งตื่น

“กรสบายดีมั๊ยคะ?” เสียงใสๆของยัยสิตาดังมาตามสาย ฟังดูว่าเรงเกินกว่าจะเป็นเวลาแปดโมงเช้าของวันหยุดแบบนี้

“ก็สบายดีแหละ... จนเธอโทรมา” ผมตอบกลับไปตรงๆ

“ซิ! คนอุตส่าห์อารมณ์ดีทำไมต้องมาขัดกันด้วยเนี่ย!” ยัยสิตาบ่นอุบจนผมพอนึกภาพหน้าบึ้งๆ ของมันออก

“แล้วสรุปมีอะไร? ถ้าไม่มีชั้นจะวางละ จะนอนต่อ” ผมถามซ้ำ

“วันนี้ไปไหนรีเปล่าคะ?”

“ไปไหนก็ได้ที่ไม่มีเธอ” ผมตอบกลับทันควันแบบไม่ต้องคิด

“กร!!” ยัยสิตาแผดเสียงหลงผ่านลำโพงจนผมต้องดึงโทรศัพท์ออกห่างหู

“อะไรล่ะ?”

“วันนี้สิตาจะใช้คำสั่งพิเศษค่ะ!” น้ำเสียงของยัยสิตาเปลี่ยนเป็นจริงจังขึ้นมาทันที จนผมเผลอขมวดคิ้วตาม

“เหื่อ... จะสิ่งอะไรอีกล่ะ?” ผมถามพรางถอนหายใจยาว เมื่อนึกถึงข้อตกลงที่เคยทำได้

ไอ้ ‘คำสั่งพิเศษ’ ที่ว่าคือผมต้องยอมตามใจยัยสิตาทั้งวัน เพื่อเป็นการไถโทษเรื่องที่ผมเคยทำไว้กับไข่หวานที่สระว่ายนํ้า
วันนั้น

“กรต้องมานอนบ้านสิตาสามวันค่ะ!”

“ห๊ะ!? ไปทำอะไรตั้งสามวัน?” ผมตั้งตัวขึ้นจากเตียงทันที ความง่วงหายเป็นปลิดทิ้ง

“มาช่วยสิตาเก็บบ้านไงคะ สิตากำลังจะจัดของใหม่พอดี”

“สามวันเนี่ยนะ! บ้านเธอเป็นคฤหาสน์รึไง? มีบ้านแมวด้วยมัยเนี่ย?” ผมถามนิกภาพไปถึงตอนที่เคยไปบ้านฮูฟ

“ไม่ใช่สักหน่อย! สิตาก็แค่... อยากรใช้เวลาอยู่กับกรบ้าง” ประโยคหลังเสียงมันเริ่มอ่อยลง

“ไม่ได้เจอกันตั้งนาน สิตาคิดถึงกรสุดๆเลยล่ะ”

“เธอจ้างแม่บ้านเอาเถอะ เดี่ยวฉันจ่ายให้เอง” ผมพยายามหาทางรอด

“ไม่เอา! สิตาอยากทำเอง แล้วก็อยากให้กรช่วยด้วย สิตาว่างมากกกก อยู่บ้านเฉยๆมันน่าเบื่อจะตาย”

“งั้นเธอก็ทำไปคนเดียวดิ เดี่ยวฉันส่งกำลังใจไปให้”

“กร! อย่าเถียงมากได้มัย นีสิตาใจดีสุดๆแล้วนะ ยุบรวมคำสั่งที่เหลือทั้งหมดมาเป็นแค่สามวันนี้ รวมคำสั่งพิเศษ ที่จริงสิตาโคตรขาดทุนเลยด้วย!” มันเริ่มร้ายยาวตามสไลด์ลี่ยเพี้ยนจอมบงการ

ผมขี้ตาเบาๆ พลังคำมั่นในใจ เออ... ถ้าเทียบกับการต้องถูกมันตามราวีด้วยคำสั่งเล็กๆ น้อยๆ ไปอีกหลายวัน การ
ไปติดแหง็กอยู่ที่บ้านมันสามวันรวดก็น่าจะคุ้มกว่า

“เออๆๆ ไปก็ได้”

“เย! รีบมานะคะ ลีตาคิดถึง~”

“รู้แล้วน่า” ผมกดวางสาย จัดการธุระส่วนตัวจนเสร็จแล้วหยิบกระเป๋าเดินทางใบเล็ก ยัดเสื้อผ้าและของใช้จำเป็น
สำหรับค้างคืนลงไป

จากนั้นก็ลงไปข้างล่างเพื่อกินมื้อเช้าที่คั้งทำเตรียมไว้ให้เป็นประจำ มันกลายเป็นกิจวัตรไปแล้วที่เด็กแสบบ้านตรงข้าม
คนนี่ตื่นเข้ามาทำอาหารให้

แต่ทันทีที่คั้งเห็นกระเป๋าเดินทางใบย่อมที่ผมวางไว้ข้างโซฟา บรรยากาศในห้องครัวที่เคยสงบก็ดูตึงเครียดขึ้นมาผิด
ปกติ

ไอเด็กแสบวางจานข้าวลงบนโต๊ะเสียงดัง ปัง! จนเม็ดข้าวบางส่วนกระเด็นออกมานอกจาน เธอจ้องมองกระเป๋าใบนั้น
สลับกับหน้าผมด้วยสายตาคู่แค้นเคือง

“เป็นอะไรเนี่ย? อารมณ์เสียแต่เช้า ไม่ได้กินขนมรีใจ?” ผมถามกวนๆ พลังเลื่อนเก้าอี้นั่งลงฝั่งตรงข้าม

คิ๊งไม่ตอบคำถามนั้น เธอนั่งลงแล้วก้มหน้าก้มตากินข้าวเจี๊ยบๆ ผิดวิสัยคนที่ปกติจะชวนคุยจ้อเรื่องอนิเมะหรือเรื่องทั่วไปให้ผมฟังตลอดเวลา

“พี่จะไปไหน?” รู่ๆ เธอก็โพล่งขึ้นมาโดยไม่เงยหน้ามอง

“ไปบ้านยายเพี้ยน...” ผมบอกเสียงเรียบ คิ๊งชะงักซ้อนในมือไปนิดหนึ่ง

“กลับก็โงะ?” เธอถามเสียงห้วนสั้นเหมือนพยายามสะกดอารมณ์

“จะไปนอนค้างสามวัน...”

“หือ! นอนค้างเลยหรือ? ไปตั้งสามวันเนี่ยนะ!” คณิงเงยหน้าขึ้นมาทำตาโตใส่ผมทันที คราวนี้ความโกรธเริ่มฉายชัดบนใบหน้ากลมๆ นั้น

“อืม... ไซ่” ผมตอบพลางตักข้าวเข้าปากพยายามทำเป็นไม่สนใจการจ้องแฉ

“แล้วหนูล่ะ? เมื่อก่อนพี่ยังบอกว่าจะอยู่กับหนูอยู่เลย!” คณิงเริ่มออกอาการน้อยใจชัดเจน

“ก็อยู่ด้วยกันแทบจะทุกวันแล้ว แค่วันนี้เอง แกก็นอนดูเมะไปดิ”

“แล้วหนูจะทำข้าวเข้าให้ใครกินล่ะ? ใครจะมานั่งดูเมะเป็นเพื่อนหนูเวลาเหงาๆ” คณิงเริ่มทำหน้าเบะเหมือนจะร้องไห้

“พี่อะ... เห็นคนอื่นสำคัญกว่าหนูตลอดเลย!”

“เดี๋ยวกลับมาที่มาหาเหมือนเดิมไง ไม่ได้หนีไปวชซักหน่อย” ผมถอนหายใจแล้วเอื้อมมือไปลูบหัวปลอบโยน แต่เธอกลับสะบัดออกอย่างรวดเร็ว

“ก็เมื่ออยากให้ไปอะ! เมื่อก่อนก็แอบพาพี่สูฟเข้าบ้าน วันนี้อย่าจะหนีไปนอนค้างบ้านพี่ลิดาอีก!” คณิงกอดอกทำกำบัง

“เดี๋ยวกลับมาแล้วพาไปกินขนมเคปะ?” ผมใช้ไม้ตักเรื่องของกินเข้าล่อ เพราะรู้ว่าคนอย่างคณิงแพ้ทางของหวาน

แน่นอน

“ไม่โอเค! หนูจะไปด้วย!” คณิงทำหน้าที่จริงจังจนผมเริ่มกุมขมับ

“อยู่ที่นี่แหละ... ไปเจอยัยเพี้ยนแล้วจะปวดหัวเปล่าๆแกก็รู้” ผมเตือนด้วยความหวังดี

“ซิ! อยากอยู่กับพี่สิตาสองคนล่ะสิ! กลัวหนูไปขัดจังหวะอะไรกันรึไง?” คณิงกอดคอมองจิกผมเหมือนจะสแกนหาความ

ลับ

“ไม่ใช่สักหน่อย อยากอยู่กับไอเด็กของพี่ที่สุดแล้ว” ผมขยับเข้าไปใกล้แล้วฉวยโอกาสจับแก้มคณิงฟอดใหญ่จนเธอหน้า

เหวอ

“อยากอยู่แล้วทำไมไม่อยู่ล่ะ?” ไอเด็กแสบเถียงต่อ เหมือนบทสนทนาจะวนกลับมาที่เดิม

“ก็อยู่มากหลายวันแล้วไง...”

“นิสัยไม่ดี ทิ้งหนูเหงาอีกแล้วอะ เห็นหนูเป็นของตาย” คณิงจ่อแฉหนักกว่าเดิม

“เหงาอะไร แก๊งลิงของแกล่ะ? ปิดเทอมไม่นัดกันออกไปเที่ยวบ้างหรือ?” ผมถามถึงเพื่อนๆ กลุ่มเธอ

“ยังว่างไม่ตรงกันอะดิ คนนั้นไปเที่ยว คนนี้เรียนพิเศษ เหลือหนูเนี่ย... ที่รอพี่อยู่คนเดียว!”

“อ้อ...” ผมพยักหน้า

“สรุปไม่ไปเนอะพี่ นอนดูเมะกับหนูดีกว่า” คณิงฉีกยิ้มกว้างอย่างมีความหวัง

“ที่ต้องไปจริงๆ สัญญาว่าจะรีบกลับมาหาแกคนแรกเลย” ผมยืนยันคำเดิมพลางลุกขึ้นไปหยิบกระเป๋า

“เฮอะ! จะไปไหนก็ไปเถอะ! ไปแล้วไม่ต้องกลับมาเลยนะ!”

สุดท้ายนี่ก็สะบัดหน้าหนี เดินตึงตังเข้าห้องนอนไปปิดประตูเสียงดังโครม ผมขำแห้งๆ ให้ความเอาแต่ใจของน้อง

สาวบ้านตรงข้าม

แต่ก็นะ... อย่างนี้ งอนไม่นานหรอก เดี่ยวส่งรูปขนมไปล่อก็หายเป็นปลิดทิ้งแล้ว

...

หลังจากกินข้าวเสร็จ ผมก็ขึ้นรถ เปิดแมปแล้วขับตามโลเคชั่นที่ยัยลิตาส่งมาให้

รถเคลื่อนตัวเข้าสู่หมู่บ้านจัดสรรย่านชานเมืองที่ดูค่อนข้างเงียบสงบและเป็นส่วนตัว ผมเลี้ยวรถไปตามซอยจนเจอเลขที่บ้านที่ตรงกับในแมป

รถของผมมาหยุดอยู่หน้าบ้านเดี่ยวสองชั้นขนาดกลาง สไตลิมินิเจอร์สีขาวสะอาดตา รอบบ้านมีต้นไม้ร่มรื่นดูน่าอยู่กว่าที่คิด

ผมดับเครื่องยนต์แล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาต่อสายหาเจ้าของบ้านทันที

“อัยเพี้ยน ขึ้นอยู่หน้าบ้านแล้วนะ” ผมพูดทันทีที่ปลายสายกดรับ

“รอแป๊บค่ะ! ลิตาอืออยู่” เสียงแหลมๆ ตะโกนสวนกลับมาทำเอาผมแทบผงะ

“เออ... เร็วๆแล้วกัน” ผมบอกอย่างแข็งๆ

“โอเคเจ้าหมา! เดี่ยวนายท่านจะรีบจัดการธุระแล้วลงไปรับนะ อีอิ” เสียงหัวเราะขบขันที่ฟังแล้วยังคิดว่าก่อนสายจะตัดไป

ผมได้แต่ส่ายหัวให้กับความวุ่นวายของมันที่นับวันจะยิ่งหนักขึ้นเรื่อยๆ

ผมยืนฟังรถเล่นโทรศัพท์รอไปพลางๆ กะว่าคงอีกสักพักใหญ่กว่าอัยเพี้ยนนั้นจะเสด็จลงมา

ระหว่างนั้นก็มีรถมอเตอร์ไซค์ส่งพัสดุมาจอดที่หน้าบ้านข้างๆ เสียงเครื่องยนต์ทำเอาผมเงยหน้าขึ้นมอง

ไม่นาน ประตูรั้วบ้านข้างๆ ก็ถูกเปิดออก เด็กสาวคนหนึ่งเดินออกมาในชุดลำลองสบายๆ เธอตัวเล็ก ผิวขาวใส หน้าตาน่ารัก ดูแล้วน่าจะอยู่ประมาณมัธยมปลาย

เมื่อเธอรับพัสดุเสร็จ เธอก็หันมาเห็นผมที่ยืนมองอยู่พอดี

“มาหาพี่ลิตาหรือคะ?” เธอถามด้วยเสียงใสแจ้วราวกับนางฟ้าตัวน้อยๆ พร้อมกับรอยยิ้มที่เป็นมิตร

“ใช่ครับ...” ผมยิ้มตอบ พยายามรักษามาดพี่ชายใจดี

“อ้อค่ะ... แคมเพิ่งเคยเห็นพี่ลิตายอมให้ผู้ชายมาบ้านครั้งแรกเลยนะเนี่ย” เธอพูดกลางเอียงคอสงสัย

“อ้อ... รู้จักยายพี่น... เอ้ย! รู้จักลิตามานานแล้วหรือ?” ผมเกือบหลุดเรียกฉายาที่ตั้งให้ยัยนั้นออกไป

“ค่ะ ตอนเด็กๆ แคมกับพี่ลิตาสนิทกันมากกก...” เธอหยุดพูดไปครู่หนึ่ง แกวตาดูเหมือนกำลังนึกถึงความทรงจำบาง

อย่าง

“อ้อ! หนูชื่อแคมพูนะคะ” เธอแนะนำตัวพร้อมรอยยิ้มที่ทำให้หัวใจคนฟังแทบละลาย

“พี่ชื่อกรนะ” ผมแนะนำตัว

จังหวะนั่นเอง เสียงประตูบ้านก็ดังปัง! ยัยลิตาเดินตุ๋มๆ ออกมาด้วยท่าทางรีบร้อน ใบหน้าว่างๆ ของมันหงิกงอทันทีที่

เห็นว่าผมกำลังคุยกับใคร

“กร! เข้าบ้านเดี๋ยวนี้!” ยัยลิตาตะโกนเรียกเสียงหลง ทำท่าเหมือนจะเข้ามาชาร์จผม

“พี่ลิตา สวัสดีค่ะ!” แคมพูนโหมมือทักทายอย่างร่าเริงผิดกับอีกฝ่าย

“แคม! อย่ามาอยู่กับของของลิตานะ!” ยัยลิตาโวยวายเสียงดัง ก่อนจะพุ่งเข้าคว้าแขนผมแล้วพยายามลากเข้าบ้าน

เหมือนเด็กหวงของเล่น

“ของของสิตา...? อ้อ! พี่เป็นแฟนพี่สิตาหรือคะ?” แชมพู่ถามผมตาแป๋ว

“ไม่ใช่ๆ ไม่ใช่แฟน” ผมรีบบอกปิด โบกมือเป็นพัลวัน กลัwn้องจะเข้าใจผิดไปใหญ่

“ไม่ได้เป็นแฟนกัน แต่เป็นของสิตา... คืออะไรหรือคะ? แชมไม่เข้าใจเลย” เด็กสาวข้างบ้านขมวดคิ้ว ทำท่าครุ่นคิด
อย่างไฉ่ซื่อ แต่มันกลับยิ่งยั่วโมโหัยคนที่เกาะแขนผมอยู่

“ของสิตาก็คือของสิตาไง! สิ่งอะไรต้องทำ ห้ามคนอื่นยุ่ง ห้ามคนอื่นใช้ ห้ามมองด้วย!” ยัยสิตาเท้าเอาทำท่าเอาเรื่อง

“จ้ะ... ถ้าไม่ได้เป็นแฟนกัน แคมก็เรียกได้เหมือนกันสิคะ” แคมพู่ว้นจ้งหะพลางหันมายิ้มหวานหยดให้ผม

“พี่กรของแคมแคม... แบบนี้ได้มั๊ยคะ? อีอิ” เธอพูดเสียงหวาน ดาเมจจากรอยยิ้มนั้นทำเอาผมเสียอาการไปวูบหนึ่ง

“เอ่อ... คือ...”

“บอกว่าไม่ได้ไง! ยัยเด็กปีศาจ!!” ยัยลิตาหน้าแดงก่ำด้วยความโกรธ มันแผดเสียงลั่นจนผมสับสน

“อ้าว ไม่ได้หอรคะ... โถ... แล้วแคมต้องทำยังไงดีละเนี่ย?” แคมพู่แก้งทำหน้าเศร้าแต่แววตากลับระยิบระยับอย่าง

สนุกสนาน

“ก็กลับบ้านไปสิ!” ยัยลิตาไม่พูดเปล่า มันออกแรงลากผมเข้าเขตรั้วบ้านตัวเองทันที

ผมหันไปมองข้างหลัง เห็นแคมพู่ยื่นส่งยิ้มหวานและโบกมือลาให้ผมอย่างมีเลศนัย ส่วนยัยลิตาก็รีบปิดประตูรั้วเสียงดัง

สนั่น ก่อนจะหันมามองค้อนผมตาเขียวปิด

“กร! คุยกับยัยเด็กปีศาจหน้าระรื่นเลยนะ!!” ยัยลิตาโพล่งขึ้นมาทันทีที่ลากผมเข้ามาในบ้านได้สำเร็จ

“เฮ้อ... ชั้นคิดอะไรเนี่ย?”

“ลิตาไม่ชอบยัยเด็กนั่น!”

“ทำไมล่ะ? เมื่อก่อน้องเค้าบอกว่าตอนเด็กๆเคยสนิทกันไม่ใช่หรอ” ผมถาม

“ก็ยัยเด็กนั่นมันชอบกวนประสาทสิตาน่ะสิ! เห็นหน้าใสๆ เสียงแฉิวๆ แบบนี้น่ะ ร้ายกว่าที่กรคิดเยอะ!” ยัยสิตาทำหน้าโมโหคิ้วขมวดเข้าหากันจนเป็นปม มีอบางกำแน่น

“สมน้ำหน้า... โดนคนอื่นกวนประสาทใส่บ้างแล้วรู้สึกยังไงล่ะ?” ผมหลุดหัวเราะออกมาอย่างกลั่นไม่อยู่ นานๆทีจะเห็น ยัยสิตาหัวเสียแบบนี้

“อะไร? สิตาไม่เคยกวนประสาทใครสักหน่อย!” มันกอดอกขีดหน้าขึ้นพูดอย่างหน้าไม่อวย

“เอ๋ม...” ผมถึงกับพูดไม่ออก ได้แต่กรอกตาขึ้นฟ้าด้วยความเอือมระอา

“กรฟังเสียงหัวเราะนั่นสิ ฮิฮิ บ้าบออะไรไม่รู้ เด็กปีศาจชัดๆ!” ยัยสิตาบ่นอุบ

“เธอยังจะกล้าไปว่าน้องเนอะ? ซึ้นว่าเธอก็หัวเราะแบบนี้เหมือนกันแหละ ยัยเพี้ยน!” ผมแกล้งยั่ว

“ไม่เหมือน!” มันหันขวับมาถลึงตาใส่

“เหมือนโคตร”

“บอกว่าไม่เหมือนไง!! ไม่เหมือน!!” ยัยสิตาเริ่มโวยวายเสียงดังขึ้นเรื่อยๆ จนผมต้องยกมือขึ้นอุดหู

“ทะเลาะอะไรกันคะสิตา? เสียงดังเข้าไปถึงในครัวเลย” เสียงนุ่มนวลของผู้หญิงคนหนึ่งดังขึ้น

ผมหันไปมองก็พบกับผู้หญิงวัยกลางคน เธอเดินออกมาพร้อมรอยยิ้มบางๆ น่าจะเป็นแม่ของยัยสิตา

“แหมพู่!!” ยัยสิตาหันไปตอบแม่สั้นๆ ด้วยน้ำเสียงเหมือนเด็กถูกขัดใจ

“สิตายาไปแก๊งน้องสิคะ น้องเค้าก็แค่ซี้เล่นตามประสา” แม่บอกพลางสายหัวเบาๆ ด้วยความเอ็นดู ยิ่งทำให้ยัยสิตา
หน้าบึ้งหนักกว่าเดิม

“สิตาไม่ได้แก๊งนะ! แคมพูต่างหากที่แก๊งสิตา แม่ก็ชอบเข้าข้างแคมพูตลอดเลย!” มันบ่นพร้อมกับกระต๊อบเท้าเราๆ

ผมที่ยืนเก้ๆ กังๆ อยู่ข้างหลังรีบเก็บอาการช้า แล้วขยับตัวออกมาข้างหน้าเพื่อทำความรู้จักตามมารยาท

“สวัสดีครับ” ผมยกมือไหว้ทันที

“สวัสดีค่ะ... กรไช้มัย?” แม่รับไหว้ด้วยรอยยิ้ม

“ไช้ครับ” ผมยิ้มตอบ

“มานั่งก่อนสิ” แม่เดินนำผมไปที่โซฟา

“ได้เจอตัวจริงสักทีนะ... สิตาเล่าเรื่องกรให้แม่ฟังตลอดเลย” คำพูดของแม่ทำเอาผมชะงักไปนิดหนึ่ง

“ล... เล่าอะไรบ้างหรือครับ?”

“แม่! อย่าพูดนะ!” ยัยสิตารีบประห้วงเสียงหลง พยายามจะขัดจังหวะ

“ก็สิตาบอกว่ากรใจดีมากเลย สิตาเดือดร้อนอะไร หรือขอให้ช่วยอะไร กรก็ยอมช่วยทุกอย่าง” แม่บอกพลางหัวเราะ

เบาๆ

“เล่าก็ไม่ตรง” ผมก้มลงกระซิบบอกยายเพื่อนที่นั่งทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้อยู่ข้างๆ

จริงๆ มันควรจะเล่าว่า ‘ลิตาขู่บังคับ แบล็คเมลล์จนกระทั่งยอมทำตามทุกอย่าง’ มากกว่ามั้ง

“ขอใจกรรมากนะ ที่คอยดูแลลิตา ลิตาเค้าเข้ากับคนไม่ค่อยเก่งค่ะ” แม่ยิ้มให้อย่างอบอุ่นจนผมรู้สึกผิดขึ้นมาตื้อๆ

“ไม่ใช่สักหน่อยแม่!” ยัยลิตาบน

“ม... ไม่ได้ดูแลขนาดนั้นหรอกครับ” ผมยิ้มแห้งๆ ในใจคิดว่าผมเนี่ยแหละที่เป็นคนถูกระงับ

“แต่ยังไง ก็อย่าไปตามใจลิตามากนะ เด็กคนนี้อาแต่ใจสุดๆ ถ้าอะไรยอมไม่ได้ก็บอกแม่ได้เลยนะ เดี่ยวแม่จัดการให้”

“ครับๆ” ผมพยักหน้าหงึกๆ อย่างเห็นด้วยสุดซึ้ง เรื่องเอาแต่ใจนี่ผมยืนยันได้ร้อยเปอร์เซ็นต์

“ไม่เป็นไรค่ะแม่ กรเค้าเต็มใจทำให้ลิตาทุกอย่างแหละค่ะ เนอะกร?” ยัยลิตาพูดแทรกขึ้นมาพลาบสงยิ้มหวานเคลือบยาพิษมาให้ผม

“เต็มใจกับผีนะสิ” ผมกระซิบบอกมันเบาๆ ให้ได้ยินกันสองคน ยัยลิตาถึงตาใส่ผมทีหนึ่งก่อนจะเซิดหน้าใส่

...

คุยกันได้ไม่นาน รู่ๆ ก็ได้ยินเสียง กังกริ่ง... ดังมาจากบันไดบ้าน พอหันไปมองก็เจอแม่อ้วนกลมพันท้ออะไรสักอย่าง

ขนฟูฟ่องสีขาวสลับเทา เดินอู้อายลงมา

“อ้วงง! มานี้เร็วมาหาเค้ามา! แจ๋วว~” ยัยลิตาเปลี่ยนโหมดทันที มันทั้งผมไว้แล้วพุ่งตัวไปอุ้มเจ้าแมวอ้วนตัวนั้นขึ้นมา

แนบออก

“นี่... ผมชื่อ 'ฟูๆ' คับ ผมน่ารักมั๊ย?” ยัยสิตาทำเสียงเล็กเสียงน้อยอวดแมวในอ้อมกอดให้ผมดู

“เออ... ก็น่ารักดี” ผมยิ้มตาม ก็น่ารักจริงๆ นั่นแหละ ตัวกลมจนแทบจะมองไม่เห็นคอแล้ว

“อ้วงๆ อ้วงสุดหล่อของสิตา รักอ้วงจังเลย อ้วงรักสิตามั๊ยคับบ?” ยัยสิตาเอาหน้าไปปักกับขนฟูๆ ของมัน พร้อมใช้เสียงที่เท่าไรไม่รู้คุยกับแมว ซึ่งเป็นเสียงที่ผมมั่นใจว่าชีวิตนี้ผมคงไม่มีวันได้ยินมันใช้กับใครแน่ๆ

ผมยืนมองภาพนั้นอย่างอึ้งๆ ไม่เคยเห็นมุ่มมั่งมึงเกินเหตุแบบนี้ของมันเลย ปกติเห็นแต่มุ่มไว้วาย ไม่ก็หาเรื่องคนอื่นไปทั่ว

พออยู่กับแมวนี่กลายเป็นคนละคนเลยแฮะ

“อ้วงต้องโดนหอมแก้ม!”

แล้วยัยสิตาก็หอมแก้มฟูๆไม่หยุด แต่ดูเหมือนเจ้าฟูๆจะไม่ค่อยอินความรักของเจ้าของเท่าไร มันพยายามดิ้นขลุกลักจนหลุดจากตัวยัยสิตา แล้วเดินขนาดตรงไปหาแม่ทันที เพราะเห็นแม่กำลังหยิบของขนมแมวเลียออกมา

“ฟูๆมานี่เร็วคับ กินขนมๆ”

“แม่! สิตาบอกแล้วไงว่าอย่าให้ขนมไอ้อ้วงเยอะ!” ยัยสิตาร้องเตือน

“แม่สงสารน้องนี้ลูก ดูสิมองตาแป๋วเซียว” แม่พูดพลางฉีกซองขนม

“แม่! มันอ้วนจนจะเดินไม่ไหวแล้วนะ!

หลังจากจัดการขนมจนเกลี้ยงของ ฟุยุเหมือนจะยังไม่อิ่ม เดินไปกินอาหารเม็ดต่อ

“เดี๋ยวแม่จะไปข้างนอกนะสิตา จะเอาอะไรมัย?” แม่พูดหลังจากกินเสร็จ

“ไม่เอาค่ะ แล้วแม่กลับดึกมัยอ่า...” ยัยสิตางอแง

“น่าจะดึกเลยค่ะ”

“โอ๊ย!” ผมสะดุ้งสุดตัวรีบดึงมือออกทันที แสบแปะลิบจนหน้าเหยเก

“ฮ่าๆๆๆ สมน้ำหน้า! สงสัยพวยจะไม่ชอบให้คนชี้แวบกรมาแตะตัว” ยัยสิตาหัวเราะอย่างสะใจที่เห็นผมโดนพวย

เล่นงาน

“แมวเปรต...” ผมสบถออกมาเบาๆ พลังสะบัดมือเราๆ ความแสบจากรอยฟันซี่เล็กๆ ยังคงแน่นจืด

แง่งงง!!

“โอ๊ยยย!! ยัยเพื่อน! ปล่อยนะไว้ย!!” ผมพยายามแกละยัยเพื่อนที่ทำตัวเป็นแมวเปรตออก

...

หลังจากความวุ่นวายที่ทำเอาผมได้รอยฟันและรอยเขียวมา ยัยสิตาก็ยอมสงบศึกแล้วพามผมเดินขึ้นมาบนชั้นสองของ

บ้าน

“นั่นห้องแม่... ส่วนทางซ้ายนั่นห้องสิตา” มันชี้บอกทีละห้องอย่างคล่องแคล่วก่อนจะมาหยุดอยู่ที่ประตูห้องสุดท้ายตรง
สุดทางเดิน

“แล้วนี่... ห้องน้องสาวสิตา กรนอนห้องนี้นะ”

ยัยสิตาบิดลูกบิดเปิดประตูให้ผมเห็นสภาพด้านใน มันเป็นห้องโล่งๆ ที่ดูสะอาดตาแต่ก็ดูไร้ชีวิตชีวาเหมือนไม่มีคนอาศัย
อยู่มานานพอสมควร มีเพียงเฟอร์นิเจอร์ไม่กี่ชิ้นที่ถูกคลุมผ้าไว้

“น้องสาวเธอไปไหนล่ะ?” ผมถามพลางกวาดสายตามองไปรอบๆ

“อยู่โรงเรียนประจำค่ะ นานๆทีถึงจะกลับบ้าน” ยัยสิตาตอบสั้นๆ น้ำเสียงดูเรียบเฉยผิดปกติ

“อ้อ... แล้วเธอเคยอยู่โรงเรียนประจำเหมือนกันปะ?” ผมถามด้วยความอยากรู้ เพราะบุคลิกอย่างยัยนี้ไม่น่าจะทนอยู่
ในกฎระเบียบได้นาน

“เคยค่ะ... อยู่มาตั้งแถม ต้นเลย”

“เป็นไงอะ สนุกมั๊ย? เล่าให้ฟังหน่อยดิ” ผมถามต่อเพราะอยากรู้ประสบการณ์ชีวิตในหอพักของยัยเพี้ยน

“มันก็... ช่างเถอะ! เรื่องมันนานมาแล้ว” ยัยสิตาตัดบทตัดใจๆ แหวตาของมันเป็นจูบไหวไปแวบหนึ่งเหมือนมีความทรงจำบาง
อย่างที่ไม่ค่อยอยากจะทำถึง

“เก็บของเสร็จแล้วไปหาสิตาที่ห้องนะคะ ห้ามข้ามนะ!”

มันพูดจบก็หมุนตัวเดินออกไปทันที ทั้งให้ผมยืนงออยู่กลางห้อง ผมรู้สึกได้เลยว่าเรื่องโรงเรียนประจำนี้แหละที่น่าจะเป็น 'ปม' อะไรบางอย่างในใจของยัยนี่

ผมใช้เวลาเก็บของไม่นานก็เดินตรงไปยังห้องของยัยสิตาตามคำสั่ง พอเปิดประตูเข้าไป กลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ ที่ผมคุ้นเคยก็ลอยมาเตะจมูก

ห้องของมันถูกตกแต่งด้วยโทนสีฟ้าเป็นหลัก แต่มันดู 'รก' กว่าที่คิดไว้เยอะ ทั้งกองหนังสือการ์ตูน กองเสื้อผ้าที่วางพาดไว้ตามเก้าอี้

“ให้ทำอะไร?” ผมถามพลางมองกองพะเนินตรงหน้า

“ช่วยจัดเสื้อผ้าเข้าตู้ค่ะ สิตาจะโละของเก่าออกด้วย” ยัยสิตาพูดแล้วเปิดตู้เสื้อผ้าใบโตออก เผยให้เห็นเสื้อผ้าอัดแน่นอยู่ข้างใน

มันหยิบเดรสสีฟ้าตัวหนึ่งออกมาทาบตัวแล้วหันมายิ้มกว้าง

“สวยมั๊ย? สิตาซื้อมายังไม่ได้ใส่เลย” มันยิ้ม

“งั้นๆแหละ”

“สิ” ยัยสิตาทำหน้าที่ซึ่งก่อนจะเริ่มหยิบเสื้อผ้าตัวอื่นๆออกมา

“เสื้อผ้าเธอมีไม่กี่สีเนอะ” ผมบอก มองไปยังเสื้อผ้าที่นอกจากสีดำ ขาว เทา ก็จะเป็นสีฟ้าเกือบหมด

“ช่วย... เค้าวากันว่าคนชอบสีฟ้าจะหน้าตาดีมากกกก~” มันพูดอย่างมั่นใจเต็มร้อย

“เกี่ยวตรงไหน?” ผมแบ่ปากใส่

“เกี่ยวสิ! กรรก็คิดว่าสิตาน่ารักใช่มั้ยล่ะ~?” ยัยสิตาหัวเราะร่าพลงสะบัดชายเดรสสีน้ำเงินในมือไปมา ทำทางดูร่าเริงผิดกับเมื่อที่ดูเหมือนจะมีดราม่าเรื่องโรงเรียนประจำ

“เออๆ แล้วเธอชอบสีฟ้ามาตั้งแต่เด็กเลยหรือ?” ผมถามพลงกวาดสายตามองไปรอบๆ ห้อง นอกจากตู้เสื้อผ้าแล้ว กำแพงห้องเกือบทุกด้านก็ทาด้วยสีฟ้าพาสเทล ดูแล้วเย็นตาตีเหมือนกัน

“ค่ะ สิตาชอบตั้งแต่เด็กโดยไม่มีเหตุผล... รักเดียวใจเดียวกับสีฟ้ามาโดยตลอดเลยค่ะ” มันยี้ดอกพุดอย่างภูมิใจ

“อ้อ... มีน่าล่ะ ของเธอมีแต่โทนนี้” ผมพยักหน้าเข้าใจ พลงกวาดสายตามองไปรอบห้องที่ดูสบายตาอย่างประหลาด

“เสื่อในกับกางเกงในที่สิตาใส่อยู่ตอนนี้ก็สีฟ้านะ... กรอยากดูมั้ยคะ?” ยัยสิตาขยับยิ้มกวนประสาท แหวตาเจ้าเล่ห์นั้น จ้องเขม็งมาที่ผมอย่างท้าทาย

“ไม่ไวย์! เก็บไว้ดูคนเดียวเถอะยัยเพี้ยน!” ผมรีบเบือนหน้าหนีทันควัน รู้สึกหน้าร้อนวูบขึ้นมาเสียดื้อๆ

“แหม่ ทำเป็นเงินไปได้... สิตาถอดให้ดูตอนนี้เลยก็ได้ล่ะคะ ถือว่าเป็นรางวัลที่ยอมมาค้างด้วยไง” มันยังไม่เลิกแก้ง มือเรียวเล็กทำท่าจะเอ้อมไปดึงชายเสื่อขึ้นเบาๆ

“หยุดเลย!” ผมทำหน้าที่เชิงสุดขีดจนมันหัวเราะร่าอย่างผู้ชนะ

พอมันแก้งจนพอใจ ยัยสิตาก็ทิ้งตัวลงนั่งพิงหัวเตียงแหวตาเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนลงอย่างเห็นได้ชัด

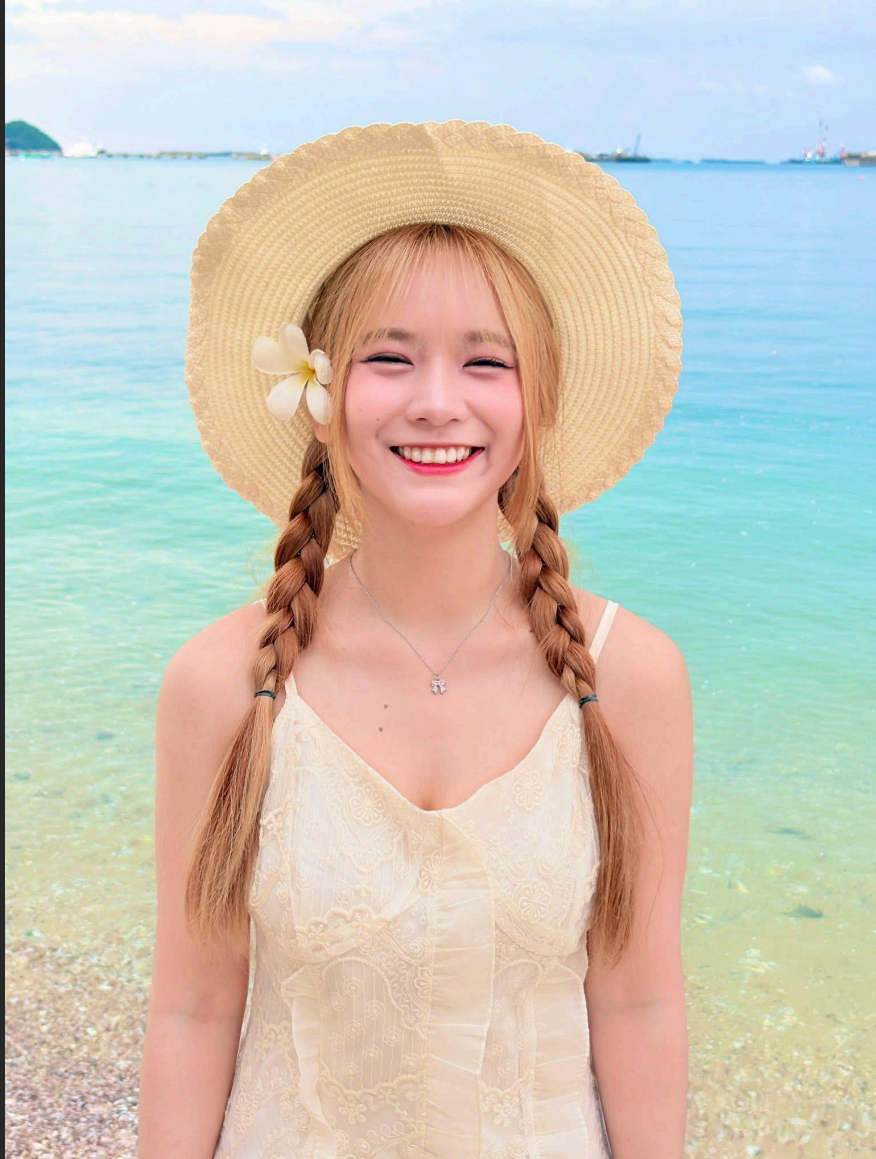
“ลิตาแอบเศร้าทุกครั้งเลยล่ะ เวลาที่เห็นคนเปรียบสีฟ้าเป็นสีที่ดูเศร้า แต่สำหรับลิตา... มันสดใสมากเลยนะ กระจวามั้ย?” มันหันมาถามผม ดวงตากกลมโตเป็นประกายสะท้อนกับแสงไฟในห้อง

“ยังไงอะ?” ผมถามกลับด้วยความสงสัย

“ก็เวลาห้องฟ้าสดใส มันก็เป็นสีฟ้าใสมั้ยคะ? แล้วเวลาไปเที่ยวทะเลสวยๆ น้ำทะเลก็จะเป็นสีฟ้าใส แลผมยังระยิบระยับเวลาโดนแดดนิดๆด้วย เห็นแล้วมันสบายใจจะตายไป” มันยิ้มกว้างพลางหลับตาพริ้มทำท่าทำเพื่อฝัน รวากับกำลังยืนอยู่ท่ามกลางลมทะเลจริงๆ

ผมพยักหน้าตามคำพูดของมัน พลังจินตนาการถึงภาพทะเลกว้างใหญ่ที่ตัดกับเส้นขอบฟ้า... ทริปทะเลที่เพิ่งไปมาล่าสุด

แต่แล้ว... จู่ๆ ภาพของ เหมย ในชุดเดรสสีขาวที่กำลังวิ่งหัวเราะอยู่บนชายหาด ท่ามกลางแสงแดดจ้าและน้ำทะเลสีฟ้าใสก็ซ้อนทับขึ้นมาในหัวใจ

“ก็... สวยจริงแหละ...” ผมพึมพำตอบเสียงแผ่ว ความรู้สึกคิดถึงแล่นขึ้นมาจนยากจะสลัดออก

“นี่! ตอนเด็กๆมีเรื่องตกลงด้วยนะ สีดาทำงานศิลปะส่งครูใช่ไหม แล้วครูก็ถามว่าทำไมถึงเลือกใช้สีฟ้าสีเดียวทั้งรูป สีดา ก็ตอบไปตรงๆว่า ‘เพราะชอบค่ะ’ แค่นั้นแหละ โดนครูบ่นเกือบทั้งคาบ จนสีดาร้องให้ขี้มูกโปงเลย แงง~” มันแกล้งทำทำร้องไห้จนผมหลุดหัวเราะออกมาอย่างอดไม่ได้

“สงสารดีมัยเนี่ย? ฮ่าๆ”

“เพราะจึ้น... เวลาชอบอะไรสักอย่าง มันควรต้องมีเหตุผลมั้ยะ? เหมือนที่กรชอบสิตา... กรชอบเพราะมีเหตุผลบางอย่างรีเปล่า?” จู๋ๆ น้ำเสียงมันก็นุ่มลง สายตาที่จ้องมาดูจริงจังจนผมเริ่มทำตัวไม่ถูก

“ไม่ได้ชอบ... ใครจะไปชอบเธอ วันนี้เธอพูดเยอะเนอะ? กินยาผิดปะเนี่ย?” ผมยิ้มแห้งๆ พยายามเลี่ยงสายตาชุกชนของมัน

“ก็แค่นี้... ที่กรมาหาถึงบ้าน” มันพูดเสียงเบาลง ใบหน้าขึ้นสีระเรื่อ

“ชั้นโดนบังคับมาต่างหาก อย่าสำคัญตัวผิด”

“จึ! ปากแข็งไปเถอะ!! มาช่วยสิตาจัดการเสื้อผ้าต่อเลย!” มันสะบัดผมใส่แล้วเริ่มขนเสื้อผ้าออกมาจากตู้เพิ่ม

เราสองคนช่วยกันคัดแยกเสื้อผ้าอยู่นาน ตัวไหนเก่ามากหรือขาดก็ทิ้งไป ตัวไหนที่ยัยสิตาใส่ไม่ได้แล้วแต่สภาพยังดี ก็แยกใส่ถุงกล่องไว้เตรียมไปบริจาค

จนในที่สุด ตู้เสื้อผ้าที่เคยรกเป็นรังหนูกก็กลับมาดูเป็นระเบียบเรียบร้อยขึ้นมาอย่างไม่น่าเชื่อ

จากนั้นเราสองคนก็เก็บกวาดส่วนที่เหลือต่อ ทั้งดูดฝุ่นเช็ดถู จัดโต๊ะเครื่องแป้งที่เต็มไปด้วยเครื่องสำอางนับร้อยชิ้นให้เข้าที่เข้าทาง

งานที่ดูเหมือนจะไม่มีวันจบสิ้นลากยาวไปจนถึงช่วงเย็น แสงแดดสีส้มรำไรเริ่มทาบหับเข้ามาทางหน้าต่าง บ่งบอกว่าเวลาผ่านไปนานแค่ไหน

“เสร็จแล้ววว~!” ยัยสิตาร้องลั่นห้องพลางเหยียดแขนบิดขี้เกียจจนสุดตัว

มันทั้งตัวลงนั่งเหมาะๆกับพื้นห้องที่เพิ่งถูสะอาดกริบ แหงนหน้ามองเพดานด้วยท่าทางหมดสภาพ ผมที่เคยรวบไว้หลุดลุ่ย
จนปอยผมตกลงมาปรกหน้าขาวๆ ที่ตอนนี้เริ่มขึ้นสีระเรื่อเพราะความเหนื่อย

ยัยสิตาหันมามองหน้าผมแล้วยิ้มกว้าง แวตตาล้ำเต็มทีดูมีความสุขอย่างบอกไม่ถูก ก่อนที่มันจะคว้าแขนผมไป
เช็ดหน้าตัวเองหน้าตาเฉย

“เห้ย! เสื่อชั้น!!”

“ให้เจ้านายเช็ดเหงื่อนิดหน่อยจะเป็นไรไป” มันหัวเราะคิกคักกลางพิงหัวลงบนไหล่ผมอย่างถือนิววิสาสะ

บรรยากาศเงียบสงบยามเย็นในห้องที่สะอาดตา ทำให้ความเหนื่อยเมื่อครู่ค่อยๆ จางหายไปเหลือเพียงความอุ่นใจ
แปลกๆ ที่อธิบายไม่ถูกเหมือนกัน

แล้วสายตาเหลือบไปเห็นตู้โชว์กระจกที่ตั้งอยู่มุมห้อง ในนั้นมีตุ๊กตาและโมเดลวางเรียงรายอยู่ แต่ผมเพิ่งสังเกตว่าชั้น
ล่างสุดมันไม่ใช่ตุ๊กตาน่ารักๆ แบบที่ผู้หญิงทั่วไปชอบสะสมนะสิ...

“นี่เธอ... ชอบอะไรแบบนี้จริงๆหรือ?” ผมมองดูตุ๊กตาตัวหนึ่งที่สภาพค่อนข้างสยอง หัวมันดูเบี้ยวๆ แถมผมยังแหงน
เหมือนโดนหนูแตะ

“อ้อ! ตอนเด็กๆ สิตากับน้องสาวชอบเล่นแยกส่วนตุ๊กตากันค่ะ แยกแขน ขา หัว ออกมาแล้วลองประกอบใหม่ ตัดผม
ออกแปะเป็นผมทรงใหม่แทน” มันยิ้ม

“มันน่าสนุกตรงไหนวะนั่น?” ผมเกาหัว

“คือในห้องนอนตอนเด็กของสิตามันดูสวยองมากเลยนะ เพราะชิ้นส่วนตุ๊กตามันแยกกระจายเต็มห้องไปหมด ตัวที่โดน
ศัลยกรรมใหม่ก็ดูหลอนๆ เหมือนหนังผีเลย ฮ่าๆ” ยัยสิตาเล่าความหลังอย่างสนุกสนาน

“สวยงชิบ...” ผมพิมพ์

“แต่ตอนนี้ไม่ได้ทำแบบนั้นแล้วนะคะ สิตาเก็บใส่ตู้รักษาอย่างดี ถ้ามีบ้านของตัวเอง สิตาก็อยากทำตุ๊กที่ใหญ่ๆ เอาไว้เก็บ
ของพวกนี้ให้ครบเลย จะฝากลูกหลานในอนาคตดูแลต่อด้วย”

มันเว้นจังหวะไปนิดหนึ่ง ก่อนจะหันมามองหน้าผมแล้วยิ้มหวานหยด

“เอาไว้ให้ ‘ลูกของเรา’ ดูไงคะ คุณพ่อกร~”

“ชิบหายละ...” ผมถึงกับกุมขมับทันที เมื่อนึกภาพลูกที่เกิดจากยัยเพี้ยนนี่นั่งแยกหัวตุ๊กตาเล่นอยู่กลางบ้าน...

“เพราะงั้น... เรามาทำลูกกันดีกว่านะ!” คำพูดของยัยสิตาทำเอาผมอ้าปากค้าง

ไม่ทันที่ผมจะได้ท้วงอะไร ยัยเพี้ยนก็กระโดดเข้าไปใส่เต็มแรงจนผมหงายหลังลงไปนอนราบกับเตียงนุ่ม

มันขยับขึ้นมานั่งทับตัวผมไว้ทันที กดไหล่มลงกับฟูกด้วยแรงที่เยอะผิดคาด

“ยัยเพี้ยน! ออกไปเลยนะ!” ผมพยายามดันเอวบางออก แต่ดูเหมือนเจ้าตัวจะยังได้ใจ

“ฮือ~” ยัยสิตาไม่ตอบแต่หัวเราะในลำคอด้วยเสียงเจ้าเล่ห์ ก่อนจะก้มลงมาจับหมับเข้าที่ใบหูผมอย่างแรง

“อ้อยย~! กัดหูชั้นอีกแล้วว!!” ผมโวยวายลั่นห้อง ลมหายใจร้อนๆ ที่รดรินอยู่ข้างหูบวกกับแรงขบเม้มกลับทำให้ผม
รู้สึกวูบวาบไปทั้งตัว

ความเคลิ้มเริ่มเข้ามาแทนที่ และที่น่าอายที่สุดคือควยของผมมันดันแข็งขยายตัวจนดันเป้ากางเกงขึ้นมาทันทีที่ร่างกาย
เราสัมผัสกัน

จ๊วบ จ๊วบ~!!

ยัยสิตาเริ่มเปลี่ยนจากกัดเป็นการดูดนมใบหูไล่ลงขอกคอกผมอย่างช้าๆ เสียงครางอื้ออึงในลำคอของมันทำเอาสติผม
เริ่มเตลิด

“อ๊าา~ ยัยเพี้ยน! หยุด! หยุดก่อน!!” ผมเริ่มครางออกมาเสียงหลง มือที่เคยดันตัวเธอเปลี่ยนมาขยำผ้าปูเตียงจนยับ
ยุ่ย

แต่แล้ว...

“สิตา... กร... ลงมากินข้าวค่ะ~” เสียงแม่แว่วมา

ยัยสิตาชะงักกึกทันที มันผลัดตัวออกมาทำหน้าที่เชิงสุดขีด คิ้วสวยขมวดมุ่นอย่างขี้ใจที่โดนขัดจิ้งหะสำคัญ

“เดี๋ยวลงไปค่ะ!” ยัยสิตาตะโกนก่อนจะก้มหน้าลงมาอีกครั้งจะกัดหูผมต่อ

“พ... พอก่อน แม่เธออยู่ข้างล่างนะ” ผมพยายามรวบรวมสติเหือกสุดท้ายเตือนมัน เพราะกำแพงห้องก็ไม่ได้หนาอะไร

“กรรก็อย่าครางดังลึคะ... เดี่ยวแม่ก็ได้ยินหรอก” ยัยสิตาพึมพำซัดใจหูด้วยเสียงแหบพร่า ก่อนจะก้มลงไปดูตุ๊กเต๋ที่ตั้งหู
ซ้าอีกครั้งจนผมสะดุ้งเฮือก

“ฮะ! อืมมม~!!” ผมรีบแน้มปากแน่นสนิทเพื่อกันเสียงครางที่เกือบจะหลุดออกมา หน้าผมร้อนผ่าวจนแทบระเบิด ในใจ
ตึกันมั่วไปหมด ทั้งตื่นเต้น ทั้งกลัวแม่จะได้ยิน

“สิตา ลงมากินก่อนคะ เดี่ยวข้าวเย็นแล้วไม่ร่อยนะ”

“ไปๆ ลงได้แล้ว” ผมได้จังหวะรีบดันตัวยัยสิตาออกทันที ผมรีบลุกขึ้นนั่งหอบแฮ่ก พยายามจัดเสื้อผ้าที่หลุดลุ่ยให้เข้าที่
เข้าทาง พลังก้มมองเป้ากางเกงตัวเองด้วยความอนาถใจ

“ซี... แม่เนะแม่ มาทำไมตอนนี่ก็ไม่รู้!”

“บ่นอะไรล่ะ ชั้นต้องอยู่กับเธออีกหลายวัน” ผมทำหน้าเซ็ง

“ก็อารมณ์มันกำลังมาเลยนี่! เตรียมใจไว้เลย ยังไงกรก็ไม่รอด!!” มันทั้งทำด้วยสายตาดิจิกัดก่อนจะลุกขึ้นยืนแล้วเดิน
เซิดหน้าออกไปจากห้องเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ผมสูดหายใจเข้าลึกๆ พยายามทำให้ใจสงบลงก่อนจะเดินตามหลังยัยเพี้ยนจอมจุ่นลงไปกินข้าวข้างล่างด้วยสภาพที่
หน้ายังแดงก่ำไม่หาย...

...

บรรยากาศบนโต๊ะอาหารเต็มไปด้วยความอบอุ่นอย่างประหลาด แม่ยัยของสิตาดูจะมีความสุขมากที่ได้เห็นลูกสาวกิน
ข้าวพร้อมหน้าพร้อมตา เธอคอยตักกับข้าวใส่จานให้ผมอย่างเอ็นดู

ยัยลิตาที่ปกติจะเอาแต่ใจและกวนประสาทผม พออยู่ต่อหน้าแม่ก็ดูอ่อนหวานและมีความสุขมาก... มุมที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน มันทำให้ผมเผลออมยิ้มตามโดยไม่รู้ตัว

ส่วนเจ้าพู่ย แมวอ้วนตัวดีก็ไม่ยอมอยู่เฉย มันคอยปั่นเปียเอาตัวมาถูไหล่ที่ขาผมบ้าง ขึ้นมาเดินบนโต๊ะบ้าง หวังจะขอกินอาหารด้วย จนแม่ต้องอุ้มมันลงจากโต๊ะไปหลายรอบ แต่มันก็ยังอุตสาหักดื้อดึงกระโดดกลับขึ้นมาใหม่จนได้

...

หลังจากจัดการมือเย็นจน ผมกับยัยลิตาก็รับหน้าที่เก็บกวาดจานชามไปที่ซิงค์น้ำเพื่อเตรียมล้าง แต่ฝ่ามือยังไม่ทันจะแตะฟองน้ำ เสียงกริ่งหน้าบ้านก็ดังซัดจิ้งหะขึ้นมาเสียก่อน

ดิ่งหนอง~

“กร... ไปเปิดประตูหน่อยสิ” ยัยลิตาสั่งทันทีพร้อมสะบัดมือที่เปียกน้ำใส่หน้าผมเบาๆ

“ใช้ฉันทันอย่างกับทาสเลยนะ...” ผมบ่นอุบ

“ก็กรเป็นทาสนี่คะ?” มันยักคิ้วกวนประสาทพลางหัวเราะคิกคักในลำคอ

“เห้อ...” ผมถอนหายใจรอบที่ร้อย เดินออกไปที่ประตูรั้วหน้าบ้าน

“สวัสดีค่ะพี่กร... พอดีแซมลองทำลูเบอร์รี่ชีสพายเลยเอามาให้ลองชิมค่ะ” แซมพุกลิ้มหวานจนตาหยี

“อ้อ... ใ้พี่ช่วยถือมั๊ย? ดูท่าทางหนักนะนั่น” ผมอาสาเพราะเห็นน้องตัวเล็กนิดเดียว

“ไม่เป็นไรค่ะ แคมถือได้สบายมาก!”

ผมพาแคมพูเดินเข้าบ้าน ตรงไปที่โซฟาในห้องนั่งเล่นซึ่งแม่กำลังนั่งดูทีวีอยู่พอดี

“สวัสดิ์ค่ะคุณน้ำ... แคมทำลูเบอร์รี่ชีสพายมาฝากค่ะ” แคมพวงถาดลงบนโต๊ะกระจกอย่างเบามือ

“ขอบใจมากนะน้องแคม” แม่ยิ้มรับด้วยความเอ็นดูพลงรับถาดขนมมาเปิดอก เผยให้เห็นลูเบอร์รี่ลูกโตๆ เรียงราย
อยู่บนชั้นครีมชีสสีขาวนวล

“หน้าตาน่าอร่อยมากเลยค่ะ” แม่บอก

“ค่ะคุณน้ำ แคมตั้งใจทำสุดฝีมือเลยค่ะ” แคมพูยิ้มรับคำชมอย่างนอบน้อม

“ต้องการอะไรคะแคมพู?” เสียงเย็นเยียบดังมาจากทางห้องครัว ยัยสิตาเดินกอดอกออกมา ยืนฟังขอบประตูดมด้วย
สายตาจับผิด

“สิตาอยู่ที่นี้มาตั้งนาน ไม่เห็นแคมจะเคยทำขนมมาฝากสิตาบ้างเลยนะ”

“สิตา... อย่าพูดกับน้องแบบนี้สิคะ น้องเค้าน้ำใจนะ” แม่หันไปปรามลูกสาวเสียงเรียบ

“แคมไม่ได้ต้องการอะไรเลยค่ะพี่สิตา แคมแค่กำลังฝึกสูตรใหม่นะคะ เลยอยากให้คุณน้ำกับพี่ๆ ช่วยลองชิมดู แคมจะได้
เอาไปปรับปรุงไงคะ” แคมพูตอบด้วยน้ำเสียงซื่อบริสุทธิ์จนผมยังเคลิ้มตาม

“โอเคคะน้องแซมพู... เดี่ยวพี่ลิตาจะขมิให้ นะคะ แต่ตอนนี้เชิญกลับไปพักผ่อนได้แล้วค่ะ” ยัยลิตาพูดเสียงหวานเจี๊ยบ

แต่สายตาจิกแทงจนแทบทะลุร่างแซมพู

“น้องแซมพูนั่งเล่นก่อนก็ได้ นะคะ ไม่ต้องรีบกลับหรอก” แม่แทรกขึ้นมาด้วยความเกรงใจ

“ไม่เป็นไรค่ะคุณน้า แซมพูแค่ทำมาฝากเฉยๆค่ะ ทานให้อร่อยนะค่ะ สวัสดิ์ค่ะ” แซมพูยกมือไหว้อย่างน่ารัก ก่อนจะหัน

มาส่งยิ้มพิเศษให้ผมที่นั่ง

แล้วผมก็เดินออกไปส่งแซมพูที่รั้วบ้าน พอเดินกลับเข้าบ้านมา ก็เห็นยัยสิตานั่งจ้องบลูเบอร์รี่สีสพายในจานเหมือนจะ
สาปแช่งมัน แต่ในมือกลับถือส้อมเตรียมพร้อม

“มาชิมกันค่ะสิตา กร” แม่กวักมือเรียก

ผมตักเข้าปากคำแรก... รสชาติเปรี้ยวอมหวานของบลูเบอร์รี่ตัดกับความเค็มมันของชีสได้อย่างลงตัว

“อืม... อร่อยดีนะ”

ส่วนยัยสิตา ถึงท่าทางตอนตักเข้าปากจะดูเหมือนชอบใจ แต่ปากมันก็ยังไม่วายบ่นตลอดเวลา

“ไม่เห็นอร่อยเลย... เหมือนกลืนชีสแปลกๆ สิตาจะท้องเสียรีเปล่าก็ไม่รู้เนี่ย”

“แม่ว่าน้องแซมพูก็ทำอร่อยดีนะสิตา” แม่ส่ายหน้ายิ้มๆ

“เออ... เธอออกติ๊กกับน้องรีเปล่าเนี่ย?” ผมถาม

ยัยสิตาหันมาค้อนขวิด ทำหน้าแข็งสุดขีดก่อนจะกระซิบกลับเสียงรอดไร้ฟัน

“สงสัยเสียจิมมากเกินไปจนต่อมรับรสพังไปหมดแล้วมั้ง!”

“ยัยเพี้ยน! เดี่ยวแม่ก็ได้ยินหรือก!” ผมหน้าแดงช่าน รีบสะกิดเตือน แต่มันกลับยกไหล่ไม่สนใจ ตักขนมคำโตเข้าปาก
เคี้ยวตุ้ยๆ ต่ออย่างขัดแย้งกับคำตำเมื่อที่สุดๆ

...

“เดี๋ยวแม่จะขึ้นไปนอนพักแล้วนะสิตา... อ้อ! อย่าลืมหาบน้ำให้พู่ๆด้วยล่ะ” แม่บอกหลังจากกินขนมเสร็จ

“ค่ะแม่ สิตาจะอาบอ้วงให้หอมๆเลย!”

พอแม่ขึ้นไป ตอนนี้ก็เหลือแค่ผม ยัยเพี้ยนสิตาและแมวอ้วนพู่ๆ...

จากนั้นยัยสิตาก็เดินไปอุ้มพู่ๆที่นอนท่าตาแป๋วอยู่บนโซฟา

“อ้วง... อาบน้ำกันนะ จะได้หอมๆ หล่อๆ” พุดจบกก็พืดแก้มฟูๆไปหลายทีจนเจ้าแมวทำหน้าที่มีน

แล้วเราสองคนเดินเข้าไปในห้องน้ำพร้อมกันโดยมีจุดหมายอยู่ที่อ่างอาบน้ำสำหรับแมววางอยู่ตรงกำแพง

ยัยสิตาคู้มเจ้าฟูๆไปนั่งตาแป๋วอยู่ในอ่าง ทำทางหวาดระแวงน้ำสุดขีด ดวงตาคูโตจ้องมองทุกการเคลื่อนไหวของเราด้วยความหวาดหวั่น

แต่จู่ๆ ยัยสิตาก็เอื้อมมือไปจับชายเสื้อแล้วถอดออกทันที ตามด้วยกางเกง และชั้นในจนร่างกายเปลือยเปล่าล่อนจ้อน

ต่อหน้าผม

“อัยเพี้ยน! ลอดทำไมเนี่ย?” ผมเบิกตาโพลง รีบเบือนหน้าหนีแต่สายตากลับแอบชำเลื่องมองผิวขาวเนียนนั้นอย่างห้าม

ไม่ได้

“เด็ยวเสื่อเปียกไ้คงจะ ถามแปลกๆ” อัยลิตาตอบหน้าตาเฉยพลางยกไหล่ แล้วก้าวขาเรียวลงไปนั่งยองๆ บนเก้าอี้ตัวเล็ก

ข้างอ่างแมว

“ลิตาจะอาบน้ำให้ฟูๆ... แล้วกรก็ต้องอาบน้ำให้ลิตาด้วยนะ” มันหันมาสั่งเสียงเข้ม แวตเจ้าเล่ห์จ้องมองผมอย่าง

ทำทาย

“ห่าาา! เพื่อ?” ผมกุมขมับ รู้สึกปวดหัวตึ๊บกับความเอาแต่ใจของมัน

“เพื่ออะไรไม่รู้ค่ะ แต่สิตาสั่งกรก็ต้องทำนะคะ เข้าใจมั๊ย? ห้ามขัดคำสั่งเจ้านาย!” มันขึ้นนิ้วสั่งพลงหยิบฝักบัวมาราดน้ำ

อุนใส่เจ้าพุกุเบาๆ เพื่อให้มันปรับตัว

“เหือ...” ผมถอนหายใจยาวเหยียดแล้วแก้ผ้าตัวเองบ้าง สุดท้ายก็ยอมหยิบเก้าอี้กตัวขยับเข้าไปนั่งซ้อนหลังมัน

ผมปรับความแรงของฝักบัว ฉีดน้ำอุ่นไปที่แผ่นหลังเนียนละเอียดของยัยสิตา ลากไต้ฝ่ามือไปตามความโค้งเว้า จากนั้นก็
กดสบู่เหลว แล้วเริ่มถูตัวให้ทั่วจนฟองสีขาวปกคลุมร่างนุ่มนวล

“ถูให้สะอาดๆนะคะ อืมมม~” มันตรงเมื่อผมตั้งใจลากปลายนิ้วผ่านร่องหลังยาวลงไปจนถึงบั้นท้าย

ในขณะที่ยัยสิตาก็เงยหน้าวุ่นวายกับการพอกแชมพูให้เจ้าฟุยุที่ตื่นขลุกขลิก พยายามหนีออกจากอ่าง ผมก็เริ่มแผนการ
แก๊งให้ยัยเพี้ยนจอมบงการเสียสมาธิ

ผมเลื่อนมือลอดผ่านรักแร้ขึ้นมาบิบบิขำเต้านมน้อยที่พอดีมือ บิบบิเล่นหัวนมยัยสิตาเบาๆ จนมันสะดุ้งตัวโยน ฝักบัวใน
มือมันสั่นระริกจนน้ำฉีดไปทั่วห้องน้ำ

“ก... กร! อย่าแก๊งส์ตาลี พูยูจะหลุดมือแล้วนะ!” มั่นดูเสียงสั่น พยายามรวบรวมสมาธิอาบน้ำให้แมวต่อ แต่ร่างกายกลับแอนด์รับสัมผัสจากนิ้วของผม

“ก็อาบให้ตามสิ่งเง... ตรงนี้ด้วยมั๊ย?” ผมกระซิบซัดใบหู ลมหายใจร้อนรุ่มทำให้มันขนลุกชู

ผมเลื่อนมือผ่านหน้าท้องแบนราบลงไปที่เนินเนื้ออวบอูมที่เปียกชื้น มือข้างหนึ่งยังคงบีบคลึงหน้าอก ส่วนมืออีกข้าง ล้วงหายเข้าไปในรูที่อุ่นจัดและฉ่ำแฉะไม่แพ้หน้าในอ่าง

แฉะ ๆ ๆ ๆ ๆ

“อ๊ะ!! กร... อ้อออ สิตาจะอาบน้ำให้ฟุยุ!” ยัยสิตาพยายามใช้มือที่มีแชมพูแมวฟองฟืดันแขนผมออก แต่มันกลับไม่มีแรงจะขยับซักชิ้น ร่างกายมันอ่อนระทวยลงเรื่อย ๆ

“ก็เธอให้ฉันอาบน้ำให้นี่... ฉันก็ทำหน้าที่ทาสที่ดีใจ” ผมเร่งจ้วงหวน้ำรั่วใส่จุดอ่อนไหวของมันอย่างหนักหน่วง ยัยสิตาหายใจหอบถี่ ทั้งฝักบัวลงพื้นปล่อยให้น้ำไหลนองเต็มพื้น

ผมเองจากที่คิดแค่จะแกล้างก็เริ่มมีอาการฟุ้งพล่านขึ้นมาจริงๆ ควยแข็งทิ่มแทงแผ่นหลังนุ่มจนรู้สึกได้

“ล... แล้วสิตา จะอาบน้ำให้ฟุยุได้ยังไงเนี่ย! จ้อออ~ กร...” ยัยสิตาครางเสียวจนเสียงหลง

“งั้นไม่ต้องอาบแล้ว ขอทำก่อน!”

“ห่าาาา?”

ผมตัดสินใจทุกอย่าง จับยัยสิตายืนขึ้นทันที มันทำหน้าที่ มั่นทำหน้าหงๆ แต่ก็ยอมทำตามแต่โดยดี

ผมจับมันไ้ก้ไ้ค้เงาะกำแพงห้องน้ำที่เย็นเฉียบ มันรู้หน้าที่ ถ่างขาออกกว้างเพื่อให้ผมทำงานสะดวก

“เร็วๆนะ... เดี่ยวพุกุหนาว” มันพูดเสียงอ่อน

“จะพยายามแล้วกัน” ผมยิ้มเจ้าเล่ห์ที่มุมปาก โนม้ตัวลงไปดูตมเม็ดเสียวที่บวมเป่งจนยัยลิตาสะดุ้งเฮือก ร่างกายกระดูก
เกร็ง

“อ๊ะอะ!!” ยัยลิตาร้องเสียงหลงกระดกตัวขึ้นทันทีด้วยความเสียวซ่าน มือผมตะปบแก้มกันใหญ่ไว้แน่น ไม่ให้มันขยับหนี
แล้วกดสะโพกมันลงมาให้ลื่นดูตมุนได้ถนัดขึ้น

จ๊วบ จ๊วบ~ แผล้บ แผล้บ~

“อ๊าา~ กร... ลิตา... จะยีนไม่ไหวแล้วนะ!! อ้อออ” มันร้องครางระงมพลางกระดูกเฮือกเมื่อถึงจุดสุดยอด เสรีไป
หนึ่งน้ำ

ร่างนุ่มเกร็งกระดูกจนน้ำหล่อลื่นทะลักออกมาผสมกับน้ำบนพื้นห้องน้ำ ยัยลิตาตัวสั่นระริกไปหมดจนแทบจะทรงตัวไม่
อยู่ ทั้งให้เจ้าพุกุที่ตัวเปียกนั่งมองพวกเราอย่างงงๆ ตัวมันเริ่มสั่นนิดๆ

“พอแล้วกร... ลิตาจะรีบอาบน้ำให้พุกุ พุกุหนาวแล้ว” มันบ่นอุบพลางพยายามจะหยิบผ้าขึ้นมานำใหม่

“ขออีกแป๊บน่า...” ผมบอกเสียงพรั่า ก่อนจะจับควยที่แข็งบ่งดูขยับไปมากับกสึบที่ที่ยังเปียกชื้นของยัยลิตา

มันเองก็คงอยากมากเหมือนกัน สายตาหยาดเอี่ยมจ้องมองผมอย่างเว้าวอน มันแยกขาออกกว้างให้ผมจับควยตั้งลำแล้ว
ยัดพรวดที่เดียวสุดโคน ตอกเอาจระแทกทันทีไม่ให้มันตั้งตัว

บึบ บึบ บึบ!! บึบ!! บึบ!!!

“อ๊า! กร... อ้อออ ลิตาเสียว... แรงๆ เลย!!” ยัยลิตาหลับตาครางลั่นห้องน้ำ หิชมิบรัดแน่นจนควยผมเลื่อนเข้าออก
แทบไม่ได้ ความเสียวซ่านฟุ้งทะลุขีดจำกัด

“ซัดดดด แน่นชิบ... พูยรู้อไ้เนอะ?” ผมก้มลงไปคุยกับแมวอ้วนพลงก้มลงจูบชอกคอขาว

“กรใจร้าย! ไม่สงสารพูยเลยหรอ! อ้อออ~” มันบ่นแต่เอวกลับยกสวนรับแรงกระแทกอย่างบ้าคลั่ง

ผมถอนควยออกช้าๆ น้ำอสุจิสีขาวขุ่นผสมน้ำสบู่อไหลลงพื้นห้องน้ำ แล้วค่อยๆ ไหลลงท่อระบายน้ำไป

“กร... บ้า!!” ยัยสิตาบ่น ก่อนจะเดินเซไปนั่งอาบน้ำให้ฟุ้งต่อด้วยท่าทางหมดแรง ขาสั่นพั่บๆ

ส่วนผมก็ยืนอาบน้ำล้างตัว พลังลอบมองยัยเพี้ยนจอมจูนอาบน้ำให้แมวด้วยรอยยิ้ม...

...

หลังจากอาบน้ำเป่าขนให้เจ้าพุกจนฟูฟ่องเสร็จ ผมและยัยสิตาก็นั่งเล่นกับพุกอยู่พักใหญ่จนมันเริ่มเบื่อแล้วเดินหนีไป

เอง

ยัยสิตาอุ้มพุกแยกตัวกลับห้องของมันไปเสียบๆ ส่วนผมลุกขึ้นเดินกลับขึ้นมาบนห้องนอนด้วยความรู้สึกเปลี่ยวๆ

ผมเดินไปที่หน้าต่าง กะว่าจะเปิดม่านรับลมสักหน่อย แต่ทว่า... สายตาของผมดันเหลือบไปเห็นแซมพูที่ห้องฝั่งตรงข้าม

เข้าพอดี เธอกำลังหันหลังอยู่ และทำท่าเหมือนกำลังปลดสายเสื้อผ้า

หัวใจผมเต้นตึกตักขึ้นมาทันที มันตึกกันอยู่ในหัวว่าจะดูต่อหรือพอแค่นี้ ถ้าดูต่อแล้วแซมพูหันมาเห็น ผมต้องดูเป็นคน
โรครจิตในสายตาน้องแน่ๆ แต่ความอยากรู้อยากเห็นมันมีมากกว่า...

แซมพูเริ่มถอดเสื้อออกช้าๆ เผยให้เห็นแผ่นหลังเนียนขาวนวล และเมื่อเสื้อตัวนั้นหลุดร่วงลงพื้น ตอนนี้อ่างบางตรงหน้า
ก็เหลือเพียงเสื้อในสีขาวสะอาดตา เผยให้เห็นรูปร่างไซซ์เด็กที่ดูน่าทะนุถนอม

ขณะที่ความตื่นเต้นพุ่งสูงถึงขีดสุดและทุกอย่างตึกกันในหัว...

แซมพูก็หันมาสบตากับผมพอดี...

ดวงตาคู่นั้นเบิกกว้างด้วยความตกใจก่อนจะเปลี่ยนเป็นหน้าบึ้งตึง เธอรีบดึงม่านมาปิดอย่างไร

“เวร!!” ผมร้องออกมาดังลั่น รีบปล่อยม่านให้ปิดลงตามเดิม หัวใจเต้นโครมคราม

ทันใดนั้น เสียงประตูห้องผมก็เปิดพรวดเข้ามา ยัยสิตาเดินหน้าบูดเข้ามาพร้อมอุ้มเจ้าฟุยุมาด้วย

“ดูอะไรอยู่!!?” ยัยสิตาถามเสียงแข็ง สายตามองผมอย่างจับผิด

“ม... ไม่มีอะไร! ก็แค่มองวิว” ผมรีบเดินออกมาจากหน้าต่าง พยายามทำเสียงให้ปกติที่สุด

“วิวอะไร? ไหน?” ยัยสิตารีบเดินพุ่งตรงไปที่หน้าต่างแล้วเปิดม่านดู แต่ก็ไม่เห็นเห็นอะไรแล้ว นอกจากห้องตรงข้ามที่ปิดม่านสนิท

“สิตารู้นะ ว่าห้องนี้มันตรงกับห้องแชมป์! ถ้าสิตาจับได้ว่าการแอบดู กระจายแน่!” ยัยเพี้ยนโวยวายชี้หน้าผม

“ไม่ได้ดูอะไรทั้งนั้นแหละ แล้วเธอมาทำไม?” ผมตัดบทเปลี่ยนเรื่อง

“ก๊นอนนี่ไงคะ” เสียงมันเปลี่ยนจากโวยวายเป็นอ่อนหวานที

“แม่ไม่ว่าหรือ?”

“แม่ไม่รู้ อีอิ” ยัยสิตาทำหน้าที่เจ้าเล่ห์แล้วกระโดดขึ้นเตียงนอน

“ชั้นจะนอนแล้วนะ ห้ามกวน เหนื่อยมาทั้งวันแล้วเนี่ย” ผมบอกด้วยน้ำเสียงอ่อนล้าเต็มที เอนหลังฟังพนักเตียงพลาถอนหายใจยาว

“คะ... สิตาก็เหนื่อยเหมือนกัน แค่อยากนอนกอดครเฉยๆ” มันพูดจบก็ขยับตัวเข้าซุกใต้แนบชิด ทำให้บรรยากาศดูสงบลงอย่างประหลาด

แต่ถึงจะหลับตาลง ในหัวผมกลับยังคงนึกถึงภาพผิวขาวจืดและรูปร่างเย้ายวนของแชมป์ที่เพิ่งแอบดูมาเมื่อไม่กี่มหาย

“ยัยเพี้ยน... ถ้ามจริง ทำไมเธอถึงไม่ชอบแชมป์ล่ะ?” ผมถามขึ้น

“ดูยัยเด็กนั่นทำตัวสิ! ยังต้องถามอีกหรือ?” สิตาตอบพลาถขยับเปลี่ยนท่านอน ลืมตาจ้องผมเหม็งในความมืด

“ฉันว่าน้องก็น่ารักดีนะ พูดก็เพราะ มารยาทก็ดี ไม่เหมือนคนแฉวนี่” ผมแก้มองกวนประสาท

“น่ารักตรงไหน? นั่นมันเด็กปีศาจชัดๆ! กรออย่าไปหลงการแสดงนั่นเชียวนะ!” มันทำหน้าบูดบึ้งขึ้นมาทันที

“ก็ดูไม่มีพิษมีภัยอะไรนี่... น้องไปทำอะไรให้เธอ ทำไมต้องอคติขนาดนั้นด้วยห๊ะ?” ผมถามกลับ

“ก็แต่ก่อนนะ แหมพุดชอบมาแย่งตุ๊กตาของสิตา แย่งของเล่นสิตา แย่งขนมสิตา แย่งทุกอย่างไปจากสิตาหมดเลย!” ยัยสิ

ตาบ่นอุบอิบเหมือนเด็กน้อย

“ก็แบ่งน้องหน่อยสิ เธอเป็นพี่นะ” ผมหัวเราะเบาๆ

“ไม่แบ่ง! ทำไมต้องแบ่งด้วย? บางทีแม่ก็ใจดีเกินไป ชอบเอาตุ๊กตาดัวๆ ที่สิตายังรักอยู่ไปให้แหมพุดเลย สิตา
เจ็บใจนะเนี่ย!” มันพูดด้วยน้ำเสียงน้อยใจที่ดูจริงจังจนผมอดสงสารไม่ได้

“เธอนี่ชี้หวงสุดๆ” ผมพึมพำแล้วเอื้อมมือไปลูบหัวนึ่งของมันเบาๆเป็นการปลอบ

“หวงสิ... หวงมากด้วย เหมือนที่หวงกรตอนนี่ไง” สายตาคู่โตจ้องมาที่ผมอย่างมีความหมายจนผมเริ่มทำตัวไม่ถูก

“หวงทำไม? ชื่นไม่ได้เป็นของเธอสักหน่อย” ผมรีบแก้ตัว

แต่ยัยลิตาไม่ตอบอะไรกลับ มันเสียบไปสักพัก อ้อมกอดของมันรัดแน่นขึ้น ก่อนจะถามออกมาเบาๆ

“นี่... ถ้ากรเลือกได้คนเดียว... กรจะเลือกใครหรือ?”

“เลือกอะไร?” ผมขมวดคิ้ว

“เลือกเมียอันดับสองไงคะ!” มันเงยหน้าขึ้นมาอีกรัวง

“ห่าา!? ทำไม่ต้องสอง?”

“ก็ลิตาเป็นอันดับหนึ่งใช้มั้ยล่ะ... แล้วอันดับสองจะเป็นใครล่ะ? มีน พีมิ่งค์ ยัยเมียน้อย ยัยหัวเด็ก น้องนมใหญ่ หรือน้องลูกบาส?” มันไล่ชื่อผู้หญิงที่วนเวียนอยู่ในชีวิตผมราวกับเป็นสมุดบัญชีรายชื่อ

“เหื่อ... เลอะเทอะแล้วเธอเนี่ย” ผมส่ายหัว

“อู๊ย! ลืมไป ยัยเมียน้อยโดนตัดทิ้งแล้วนี่นา... อ้อ! ไม่ใช่สิ... กรต่างหากที่โดนทิ้ง อีอิ” ยัยลิตาหัวเราะคิกคักพลางจิ้มนิ้วลงบนหน้าอกผมยั่วเย้า

“กวนตีนละนะ” ผมทำเสียงเข้มใส่เมื่อมันแตะจุดเดือดเรื่องนี้

“ตกลงจะเลือกใครคะ... เมียคนที่สองอะ?” มันถามอย่างไม่ยอมแพ้ ดวงตาคู่โตจ้องมองผมเขม็งในความสลัว

“ไม่... ไม่รู้ ไม่เลือก ชั้นก็รักมีนคนเดียวทำไมต้องเลือกอีก?”

ผมยืนย่น แต่ภาพความทรงจำกับผู้หญิงคนอื่นๆ ในช่วงที่ผ่านมามันก็ชัดเจนจนปฏิเสธไม่ได้

“ปากก็บอกรักมัน แต่สิตามานั่งนับนิ้วดูนะ กรณีย์... ไส้เห็ดไปทั่วเลย อาจจะมีที่สิตายังไม่รู้อีกก็ได้ แถมเมื่อกี้ยังขึ้นใจสิตาในห้องน้ำอีก ไม่สงสารมันบ้างรึเงาะ...” ยัยสิตายิ้มกวนประสาท

“เพราะเธอนั้นแหละ แก้วผ้าล่อนจ้อนให้ขึ้นอาบน้ำให้ทำไมล่ะ? แล้วขึ้นก็ไม่ได้ขึ้นใจด้วย เธอแอนสวนขึ้นด้วยซ้ำ” ผมเถียงกลับ

“งั้นก็ขอโทษแล้วกันที่สิตาเกิดมาน่ารักเกินไป จนกรคุมตัวเองไม่อยู่!” มันเซ็ดหน้าอย่างผู้ชนะ

“เออ... ตามใจเถอะ ชี้เกียจเถียงละ” ผมหลับตาลงเตรียมจะนอนจริงๆ

“แต่สำหรับสิตานะ กรจะเลือกใครก็ได้ทั้งนั้นแหละ จะน้องนมใหญ่ น้องลูกบาสหรือใครก็ได้ เพราะสิตารู้... ว่าสิตานะเป็นที่หนึ่งอยู่แล้ว ฮิฮิ” มันพูดเองเออเองเสร็จสรรพ

“ที่หนึ่งบ๊ออะไรของเธอ... ไร้สาระ”

“หรือว่า!! กรจะเปิดฮาเริ่มดีคะ? เอาทุกคนมาอยู่ด้วยกันเป็นหมู่บ้านเลย ทุกคนจะได้อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข” มันพยายามเสนอไอเดียสุดโตะ จนผมต้องลืมหามาคุย

“ถามจริง ใครจะยอม? ขึ้นว่าเธอคูอนิเมะมากเกินไปละนะ” ผมบ่นพึมพำ

“กรก็ลองสิ ไม่ลองจะรู้ได้ไงล่ะคะ?”

“หยุดคิดเลย แคนี่ชีวิตขึ้นก็วุ่นวายจะตายอยู่แล้ว” ผมมองหน้ายัยตัวปัญหาสดๆ ร้อนๆ ตรงหน้า

“โถ... นี่มันชีวิตในฝันของผู้ชายทั่วโลกเลยนะเนี่ย มีสาวสวยล้อมหน้าล้อมหลังนะ!”

“ไม่อะ ชั้นจะไปทำแบบนี้ทำไม?” ผมส่ายหน้า

“นี่... สิตารู้นะ ว่ากรกำลังโกหกตัวเองอยู่ igrนะชอบความวุ่นวายแบบนี้ ชอบที่มีคนมาล้อมหน้าล้อมหลัง ยอมรับมาเถอะว่าถ้าให้เลือกรจริงๆ กรก็เลือกไม่ได้ เพราะกร ‘อยากเก็บไว้ทั้งหมด’ ใช่มั้ยล่ะ?”

“เพื่อเจ้อ...”

ผมพลิกตัวหนีไปอีกทาง พยายามหนีจากสายตาที่เหมือนมองทะลุเข้าไปถึงก้นบึ้งของหัวใจ แต่ในใจกลับสั่นคลอนอย่างรุนแรง ความมั่นคงที่เคยมีต่อมันเริ่มสั่นไหวเมื่อถูกรายล้อมด้วยสิ่งเร้าที่อันตรายและแสนหวานเหล่านี้

“หลอกใครก็หลอกได้นะกร... แต่อย่าหลอกสิตาเลย เพราะสิตานะ... รู้ใจกรที่สุดแล้ว!” ยัยสิตาขยับตามมาสวมกอดผมจากด้านหลัง ซุกหน้าลงกับแผ่นหลังของผม

ผมได้แต่นอนนิ่ง ปล่อยให้ห้อมกอดของยัยเพี้ยนพันธนาการไว้ในหัวขบคิดถึงคำถามนั้นซ้ำไปซ้ำมา...

ถ้าวันหนึ่งต้องเลือกรจริงๆ ผมจะทำยังไง? หรือสุดท้ายแล้ว ฮาเริ่มบ้าบอที่ยัยสิตาพูดถึง มันจะเป็นทางออกเดียวที่คนเห็นแก่ตัวอย่างผมต้องการกันแน่?

“ว่าไงคะ คิดนานจังเลยนะ?”

“เอาเหอะ... ถ้าชั้นมีฮาเริ่มจริงๆนะ... จะไม่มีชื่อเธออยู่ในนั้นแน่นอน... ยัยเพี้ยน!!” ผมหันไปยิ้มกวนคินบ้าง

“ใจร้ายที่สุด! ไม่มีสิตาแล้วกรจะเสียใจ!”

“ชั้นจะดีใจมากกว่าอะดิ”

“ซี! คนอุตส่าห์หาทางออกให้... ไม่คุยด้วยแล้ว!!” ยัยสิตาพาดหมอนข้างใส่ผมตั้งปึกด้วยความโมโห ก่อนจะไปอุ้มพูยูขึ้น

มาบนเตียง

“ฮ่าๆๆ” ผมหัวเราะใส่มั่น

“นอนได้แล้ว... ลีตางจะนอนกอดฟูๆ กรก็ตองกอดลีตางด้วยนะ” มันพูดเสียงอู้อี้เอาฟูๆมากอดแล้วซุกหน้าลงกับหน้าอกผมเพราะเริ่มง่วงจริงจัง

“ระวังเหอะ... อย่าทับฟูๆจนแบนแล้วกัน” ผมหัวเราะเบาๆ

แต่ไม่ทันไร ฟูๆก็กระโดดหนียัยลีตางพื้นห้องไป

“อ้วงงง~!!” ยัยลีตางอแงแล้วหันมามากอดผมแทน

“ฮ่าๆ แมวยังหนี” ผมหัวเราะก่อนจะขยับผ้าห่มขึ้นมาคลุมให้เราทั้งคู่ กระชับอ้อมกอดแน่นขึ้นอีกนิด

ไม่นาน ลมหายใจของยัยลีตางก็สม่ำเสมอ แขนที่เคยกอดผมไว้เริ่มคลายออกเล็กน้อย ความอุ่นจากร่างบางข้างกายทำให้ความว้าวุ่นในใจผมค่อยๆ สงบลง...

แล้วผมก็หลับตามยัยเพี้ยนจอมจู้ไปในที่สุด ทิ้งให้เรื่องของ ‘ฮาเร็ม’ เป็นเพียงความฝันเพื่อเจ้าในค่ำคืนที่แสนยาวนาน